

РЕШЕНИЕ

№ 7735

гр. София, 11.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 76 състав,
в публично заседание на 15.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Панайотов

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **8612** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс във вр. с чл. 40, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалба на адв. Н. Н. Д. срещу Решение № 513000-55517 от 17.08.2023г. на директора на СДВР за отказ по подадено заявление за достъп до обществена информация.

В жалбата са наведени подробни доводи за незаконосъобразност на оспореното решение. По същество се сочи, че СДВР не се е съобразило с основанията за отправяне на искането за достъп до обществена информация, а именно, че случая има силен обществен и медиен отзвук и е налице „надделяващ обществен интерес от разкриването ѝ. Претендира се отменя на отказа и връщане на преписката на органа със задължителни указания да предостави на заявителя достъп до исканата обществена информация.

Ответникът – Директорът на СДВР чрез процесуалния си представител ю.к.И. взема становище за законосъобразност на постановения отказ и за отхвърляне на жалбата. Счита, че посочената в искането информация не е обществена по смисъла на чл.2,ал.1 ЗДОИ. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, 76-ти състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Жалбата е подадена от активно легитимирано лице, в законоустановения срок и срещу подлежащ на оспорване акт, поради което е допустима. Решение № 513000-55517 от

17.08.2023г. на директора на СДВР за отказ по подадено заявление за достъп до обществена информация е получено от Н. Н. Д. на 17.08.2023г. , а жалбата е подадена на 25.08.2023г.

Разгледана по същество е неоснователна.

От данните по делото е видно, че жалбоподателят е подал заявление № СОА 513004-42/03.08.2023г. до , с което е направил искане за предоставяне на информация за предоставяне на информация за резултата от извършените проверки , копие от преписките със заличени данни и отговор на въпроса дали са били налице основания за прекратяване на издаденото разрешително за носене на огнестрелно оръжие на лицето Р. Б. Т. с ЕГН [ЕГН].

Посочена е и предпочитаната форма за предоставяне на достъп до исканата информация, а именно –електронен адрес.

С Решение № 513000-55517 от 17.08.2023г. на директора на СДВР , органът по чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ е отказал да предостави на заявителя достъп до исканата информация. Директорът на СДВР старши комисар Л. Н. е издал посоченото решение и е изложил подробни аргументи .

Отказът е мотивиран с извод, че исканата информация не съответства на разпоредбата на чл.2,ал.1 от ЗДОИ , а именно поисканата информация не е свързана с обществения живот в страната , както и че не приема търсената информация да е с оглед осигуряване на възможност за заявителя да си състави собствено мнение относно дейността на СДВР и по – конкретно спазването на разрешителния режим съгласно разпоредбите на ЗООБВВПИ.

При така установената фактическа обстановка, съдът обосновава следните правни изводи:

В случая жалбоподателят е поискал достъп до обществена информация, като в съответствие с чл. 25, ал. 1 от ЗДОИ е подал заявление, съдържащо реквизитите по т. 1-4. В заявлението изрично е посочена и формата за предоставяне на достъп до исканата информация.

Заявлението е адресирано до директора на СДВР , който е орган на изпълнителната власт и безспорно има качеството на задължен субект по чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ.

В разпоредбата на чл. 37, ал. 1, т. 1-3 от ЗДОИ изчерпателно са изброени хипотезите, обуславящи основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация. В конкретния случай отказът е мотивиран с наличие на обстоятелства по чл. 37, ал. 1, т. 1 от ЗДОИ.

ЗДОИ регламентира две хипотези, при които исканата информация се отнася до трето лице и е необходимо неговото съгласие за предоставянето ѝ, а именно: когато тя съдържа лични данни на лица или когато представлява търговска тайна, чието предоставяне или разпространяване би довело до нелоялна конкуренция между търговци. В първата хипотеза, при несъгласие за предоставянето ѝ от страна на третото лице, органът, в съответствие с чл. 31, ал. 4 от ЗДОИ, предоставя исканата обществена информация в обем и по начин, който да не разкрива информацията, която се отнася до третото лице. Във втората хипотеза, първо следва да се установи, че информацията представлява търговска тайна, чието предоставяне или разпространяване би довело до нелоялна конкуренция между търговци, и второ, да се посочат обстоятелствата, които водят до нелоялна конкуренция между търговците (арг. от чл. 17, ал. 3 във връзка с ал. 2 от ЗДОИ). В обжалваното решение такъв анализ

липсва. Съгласно чл. 17, ал. 2 от ЗДОИ едва след подробна аргументация по посочените обстоятелства исканата информация може да се откаже. И тук обаче, подобно на чл. 31, ал. 5 от ЗДОИ, е предвидено задължение за предоставяне на информацията, ако е налице надделяващ обществен интерес от разкриването ѝ. Такъв интерес се предполага до доказване на противното в случаите на § 1, т. 5 от ДР на ЗДОИ, когато исканата информация: а) дава възможност на гражданите да си съставят мнение и да участват в текущи дискусии; б) улеснява прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3, ал. 1 относно вземаните от тях решения; в) гарантира законосъобразното и целесъобразното изпълнение на законовите задължения от субектите по чл. 3; г) разкрива корупция и злоупотреба с власт, лошо управление на държавно или общинско имущество или други незаконсъобразни или нецелесъобразни действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица в съответните администрации, с които се засягат държавни или обществени интереси, права или законни интереси на други лица.

Нормата на § 1, т. 5 от ДР на ЗДОИ въвежда оборима презумпция, че до доказване на противното обществен интерес от разкриването е налице в изброените хипотези по т. „а“ до „е“. Тази презумпция обръща тежестта на доказване - не заявителят, а органът следва да установи, че в конкретния случай не е налице надделяващ обществен интерес.

Основният спорен въпрос по делото се свежда до отговора на въпроса - съставлява ли поисканата информация "обществена информация" по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ. Разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ определя като обществена по смисъла на закона всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Приложимостта на реда за достъп по ЗДОИ е обусловена от принадлежността на исканите данни към категорията "обществена информация" по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ.

Законодателят е дал легална дефиниция на понятието обществена информация. Една информация е обществена, когато са налице две визирани в правната норма кумулативни изисквания - да е свързана с обществения живот в страната и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Не е налице легално определение на понятието обществен живот, но то е с достатъчно ясно съдържание - живота на обществото като група хора. С оглед на това всяка информация, която е свързана с живота на обществото като група хора има характер на обществена информация. За да е налице обществена информация е необходимо не само информацията да е свързана с живота на група хора, но и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение за дейността на задължения субект, като информацията трябва да е свързана с правомощията и дейността на органа, защото само тогава тя би могла да притежава исканата от закона специална цел. / Виж Р № 153 ОТ 07.01.2020 Г. ПО АДМ. Д. № 13778/2018 Г., V ОТД. НА ВАС, Р № 3248 от 6.03.2019 по адм д 6688/ 2017 на ВАС и др./

В случая исканата информация няма обществен характер, тъй като засяга конкретно лице, респ. касае резултати от проверка на конкретно лице. Информацията по конкретен казус, не представлява информация по смисъла на чл. 2 от ЗДОИ и в действителност би могла да доведе до разкриване на лични данни. Исканата със заявлението информация не съдържа сведения, свързани с обществения живот в

страната, тоест живота на обществото като група хора и не би дала възможност на жалбоподателя да си състави собствено мнение относно дейността на задължен по закон субект. Исканата информация свързана с конкретно извършвани в СДВР проверки, не може да допринесе за формиране на собствено мнение на гражданите относно дейността на държавния орган- СДВР по спазването на разрешителния режим съгласно разпоредбите на ЗООБВВПИ, така както изисква разпоредбата на чл.2 от ЗДОИ. Поисканата информация не е свързана с дейността на задължения субект - СДВР, а с конкретна проверка извършвана на конкретно лице, като по никакъв начин не би могла да донесе познание и да послужи за съставянето на мнение относно дейността на СДВР като орган, който следи за спазването на разрешителния режим съгласно разпоредбите на ЗООБВВПИ. От нея заявителят не би могъл да изведе изводи в подобна насока, тъй като информацията не е свързана с обществения живот, а касае конкретно извършвана проверка на конкретно лице, което е извън публичните функции на ведомството. Исканата информация касаеща резултати от проверка на конкретно лице не би могла да състави мнение за дейността на публичната институция.(задължен по см. на чл.3 от ЗДОИ субект) Ето защо и след като исканата информация не попада в обхвата на законово регламентираното понятие за обществена информация, редът на ЗДОИ е неприложим. Обществена информация примерно би била тази свързана с образуване, движение на преписките, но резултатите от проверка на конкретно лице не представлява обществена информация по смисъла на чл. 2 от ЗДОИ, дори към нея да е проявен определен интерес от трети лица, защото за законодателят тя не представлява такава свързана с обществения живот в страната, която да дава възможност на гражданите да си съставят мнение относно дейността. ЗДОИ не е средство, за получаване на всякаква информация от държавните органи.

Исканата информация с оглед естеството ѝ, би засегнала лични данни на лицето, поради което ЗДОИ по арг. от чл. 2 ал.5 е неприложим, а предоставянето ѝ на трето лице е неправомерно. Лични данни по смисъла на § 1, т. 2 ДР ЗДОИ. (изм. - ДВ, бр. 17 от 2019 г.) е понятието по смисъла на чл. 4, т. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) (ОВ, L 119/1 от 4 май 2016 г.), а именно всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано („субект на данни“); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице.

В случая информацията относно резултатите от проверки по спазването на разрешителния режим съгласно разпоредбите на ЗООБВВПИ представлява лични данни, разкриваща икономическата и социалната идентичност на лицето, като исканите данни с оглед характера им, са извън приложното поле на ЗДОИ - чл. 2, ал. 5, и разкриването им не може да влиза в колизия със защитата по ЗЗЛД.

Исканата информация касае специфични признаци, свързани с физическа, социална и икономическа идентичност на лицето. При това тези данни са лични по смисъла на §

1, т. 2 ДР ЗДОИ вр чл. 4, т. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679, тъй като представляват информация, отнасяща се до физическо лице, което може да бъдат идентифицирано пряко чрез един или повече специфични признаци, свързани с физическата му, икономическата му или социалната му идентичност.

Законът не предвижда разширяване публичността във връзка с резултат от конкретна проверка на конкретно лице, касаещ конкретна преписка. Търсената информация няма характер на публична /обществена/ информация и заявителят няма право на достъп до нея.

С оглед горното, исканата информация не е обществена, извън приложното поле на ЗДОИ /арг чл. 2 ал.5 от ЗДОИ/, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли. След като исканата информация не е обществена, то неотнормими са и доводите на жалбоподателя за надделяващ обществен интерес .

По разноските:

С оглед изхода на делото и разпоредбите на чл. 143, ал. 3 АПК жалбоподателят следва да заплати направените разноски от ответника. В случая ответната страна е направила разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева, което е съответно на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 ЗПрП.

Водим от горното и на осн. чл.172 ал.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на адв. Н. Н. Д. срещу Решение № 513000-55517 от 17.08.2023г. на директора на СДВР за отказ по подадено заявление за достъп до обществена информация.

ОСЪЖДА Н. Н. Д. от [населено място] да заплати на СДВР сумата в размер на 150 лева, представляваща направени разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.40, ал.3 от ЗДОИ.

ПРЕПИСИ да се връчат на страните.

СЪДИЯ: